

derved blive et Bibliotek af noget lavere Rang end det kongelige. Jeg giver det ærede Medlem Ret i, at der ikke i Biblioteksudvalget har været fuldkommen Enighed, selv om man endte med at foreslaa det, der nu her er foreslaaet, og jeg forstaar ogsaa godt, at adskillige kunde være betænkelige ved, at Statsbiblioteket i Aarhus skulde blive forringet, navnlig naar man tænker sig den Mulighed, at der kan komme et Universitet derovre. Men det er jo for det første ikke bestemt i Lovforslaget, at Biblioteket i Aarhus skal gaa over til Krævningssystemet — om man kan bruge dette Udtryk i Stedet for Requisitionssystemet —, og dernæst kan Biblioteket, selv om det gaar over dertil, kræve alt, hvad det overhovedet ønsker. Det kan altsaa dog ikke kræve de Smaatryk, som man nu bestemmer skal udelukkes derfra, men det er vel heller ikke saa meget paa det Punkt, man behøver at frygte for en Forringelse af Bibliotekets Betydning. Hvis de, der leder Biblioteket, skulde finde, at de forskellige Udgaver af Børnebøger eller Skolebøger er noget, som i overmaade ringe Grad interesserer dette Bibliotek, og at det kunde løse en ligesaa betydningsfuld videnskabelig Opgave ogsaa i Forbindelse med et Universitet, synes jeg ikke, der vilde ske nogen Ulykke ved, at Biblioteket fik Ret til at lade være med at forlange disse Ting. Det drejer sig ikke om, at Biblioteket ikke kan faa alt, hvad det ønsker, men om, at det kan nøjes med, hvad det selv kræver af alt, hvad der udkommer.

At der er Betænkelighed overfor Kasation af Smaatryk, som det ærede 17de tingvalgte Medlem sagde, det forstaar jeg godt; de Betænkeligheder vil altid være til Stede, og den Tanke at oprette et særlig Biblioteksraad, bestaaende af 3 Overbibliotekarer f. Eks., som i Fællesskab kunde træffe denne Afgørelse, synes jeg ogsaa kunde være ganske rimelig. Naar altsaa alle disse Ting skal sendes ind til Biblioteket, og der derefter skal foretages en Sortering deraf, maa det være behageligt for Bibliotekerne, at der er saadanne 3 sagskyndige til at træffe Afgørelsen. Jeg ved ikke, hvor besværligt det vil blive, og hvor stort det fælles Arbejde vil blive, man da vil komme til paalægge de 3 Mænd, om det bliver et Arbejde, der er til at overkomme. Det bliver altid noget vanskeligere, naar noget saadant skal gøres i Fællesskab, og naar Tingene skal drøftes, end naar en enkelt Mand træffer Afgørelsen.

Da Lovforslaget nu sikkert gaar i Udvalg, hvor man vil faa Lejlighed til at forhandle om alle Enkeltheder, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger.

J. V. Christensen: Jeg synes, det har været meget interessant at høre de forskellige Sider fremsatte Udtalelser om dette Spørgsmaal, der jo ikke hører til dem, som hyppigt kommer frem til Drøftelse. Jeg har for øvrigt Fornemmelsen af, at Diskussionen i nogen Maade drejer hen imod, at Smaatrykkene stiger i Værdi, og at det, som maaske skulde have været et af Hovedpunkterne i Lovforslaget, derigenem efterhaanden noget skifter Karakter. Det hænger vist sammen med, at Udtrykket Smaatryk er noget saare elastisk. Jeg er ikke af den Mening, at alle de Sager, som blev nævnt af det ærede 17de tingvalgte Medlem, hører til det, der skal kasseres som Smaatryk; jeg erkender, at der kan være baade Festsange og Familiesange af saa ansete Digtere, at de fortjener at bevares, og jeg har egentlig heller ikke ved min Bedømmelse af Udtrykket „Smaatryk“ særlig vendt mig mod dette, men jeg har fæstet min Opmærksomhed ved alt det, som er omtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget, nemlig Skemaer, Reklamer, Brugsanvisninger, Køre- og Fartplaner. Der nævnes ganske vist Fest- og Begravelsesange, som for saa vidt hører ind derunder, men Betegnelsen er i det hele meget elastisk. Naar man siger, at det, der staar paa eet Blad, skal kasseres, har det ærede Medlem selvfølgelig Ret i, at det i og for sig ikke er det, der er afgørende for, om noget skal kasseres eller ej; men hvis vi ikke, i hvert Fald ved en nærmere Forklaring, kan finde et Udtryk i Loven, som trækker Grænsen, er vi i Virkeligheden, som man populært siger, ude at svømme og vil hurtigt igen have en stærk Strøm ind i Bibliotekerne af en Masse af dette, hvorom jeg nu alligevel vil tillade mig at fremhæve, at det ikke har stor Værdi for Fremtiden. Der maa maaske med Hensyn til Sange skelnes mellem, hvad der angaar det private Liv, og hvad der angaar store Institutioner og Foreninger. Ogsaa dette mener jeg, at man kan ordne ved at give Bibliotekerne Ret til at kræve den Slags. At finde en almindelig Regel er ingenlunde let, hvis man ikke siger, at dette er i alt væsentligt af en saadan Beskaffenhed, at man ikke behøver at gemme det, som man har gjort hidtil.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem, som for Resten paa en meget behændig